

med disse Lovforslag; men lad os nu se, om det bliver til noget med disse Lovforslag, jeg tvivle noget om det. Derimod vilde jeg ikke tvivle derved, hvis man vilde vedtage dette Lovforslag her, selv med nogle Ændringer i Retning af den forlangte Bemyndigelse; saa vilde det blive til noget med Jærnbanebygningen, hvad der jo ogsaa er dette Lovforslags Djemed, og jeg tror ikke, at Befolkningen vilde være misfornøjet med at faa en Lov, som satte Ministeren i Stand til at fremme Bygningen af Jærnbaner. Spørgsmaalet er kun, om det er passende Betingelser, der tilhødes. Det ærede Medlem for Hølbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) siger, at vi komme ind i en doktrinær Udvikling. Vi vide nu en Gang, hvorledes Jærnbanevæsenet styres her, det have vi hørt faa meget om. Det ærede Medlem skal ikke tage sig i den Grad af, hvad der bliver sagt, saa at han altid tror, at det er rigtigt, hvad der bliver sagt, det er ikke heldigt. Det ærede Medlem overser en Ting, nemlig at Administrationen her er bunden paa en ret naturlig Maade. Det er ikke Administrationen, der siger: Den og den Jærnbane skal bygges, det er Befolkningen i en eller anden Egn, der anmoder om at faa Koncessionen, og den tilvejebringes saa paa visse Vilkaar for Koncessionshaveren, der bliver fordret temmelig betydelige Tilskud; det huffer det ærede Medlem ikke. Altsaa, Initiativet ligger paa ingen Maade hos Administrationen, det ligger ude i vedkommende Egn, og det er dens Sag at angive, hvilken Jærnbanelinie den ønsker bygget, det er Administrationens Sag nærmere at undersøge, om disse Jærnbaner kunne bevilges, og om man kan gaa ind paa at give Tilskud dertil, saa jeg tror ikke, det ærede Medlem taler saa rigtig, naar han udtaler, at Ministeren tror, at Folketinget kan sluge hvilken som helst Kamel, og at det kan være generende for Folk, der sidde her, at Ministeren ventur saa meget deraf; der tror jeg ogsaa, det ærede Medlem tager fejl. Folketinget staar frit over for Lovforslaget, og jeg skønner ikke, at der er saa særdeles god Udsigt til, at Lovforslaget vil blive opretholdt i en Skikkelse, som kan være Ministeren behagelig eller kan gøre det brugbart; altsaa den Tilid, som Ministeren skulde have vist Folketinget ved at tro, at det muligvis vilde give et brugbart Forslag, er ikke holdbar. Jeg tror ikke, at det bliver et for Ministeren brugbart Forslag, hvis jeg skal skønne over Afstemningen. Lad os sige Sandheden ligefrem, at det er i Interesse af den private Jærnbanebygning, at dette Lovforslag er fremsat, og at den vil blive fremmet betyde-

lig, hvis Lovforslaget bevilges. Nu siger det ærede Medlem for Bræsto Amts 1ste Valgkreds (S. Scavenius): Men det er jo en forstrækkelig Bemyndigelse, man vil give Regeringen, at den skal kunne anvende Statens Midler uden Rigsdagens Samtykke i hvert enkelt Tilfælde. Jeg skal dertil sige, at for det første har jeg gjort opmærksom paa, at hvis man vil sætte Grænsen for de Midler, der skulle anvendes, har jeg ikke noget derimod; det er allerede noget. Saa den anden Side vil jeg tillade mig at sige, at hvis det skal indskræntes til at give en Kamme af nogle almindelige Begunstigelser — jeg antager, det ærede Medlem vil indrømme de Begunstigelser i § 7, som skulle kunne gives af Administrationen — saa bliver det, tror jeg, temmelig værdiløst. Naar en Egn ønsker en Jærnbane fremmet, og Folk derfra kommer til Ministeren, saa komme de ikke og spørge: Hvilke Begunstigelser kunne vi faa, kunne vi erholde Toldbegunstigelse, Stempelbegunstigelse o. s. v.? Det er ikke det, de bryde sig om. De sige: Her er en Linie, vi ønsker fremmet, skønner Ministeren, at den kan bruges? Det skal saa undersøges, og det næste Spørgsmaal bliver saa: Kunne vi faa Tilskud til denne Linie? Hvis man altsaa kun kan sige: Linien er brugbar; vi gaa ned i Folketinget for at faa at vide, om det vil bevilge Tilskuddet i det Djemed, saa staa vi som nu. Det Ændringsforslag, som det ærede Medlem antydede til Lovforslaget, hvorved det skulde blive brugbart, kan jeg ikke godt acceptere; thi saa ser jeg ikke, at Lovforslaget vil blive til nogen egentlig Nytte. — Det samme gælder om andre af de stillede Ændringer. Et andet Medlem siger, at § 8 er en forstrækkelig Paragraf, hvorledes kan Ministeren tro, at naar man har et Statsbanelovforslag fremme her og ikke vil bevilge Vaaneparagraffen derpaa, at man saa skulde ville bevilge Vaaneparagraffen her. Jeg har set anderledes derpaa end det ærede Medlem. Jeg har troet, at fordi man ønsker private Jærnbaneanlæg fremmede, og fordi man er oversvømmet med Anmodninger her om Lovforslag i den Retning, saa kunde man maaste blive enig om at gøre her, hvad man ikke vil gøre ved Statsbaneanlæg, som de Herrer interessere sig mindre for, og troet, at naar man kom med et Tilbud til Rigsdagen om visse almindelige Regler, maatte det kunne lade sig gøre. Jeg har som sagt ikke noget mod en Begrænsning af Summen og af Aarene, og at man saa kunde enes om at tilvejebringe Pengene paa den Maade, er ikke urimeligt; i det hele taget tror jeg ikke, at de Herrer kunne godtgøre, at dette Lovforslag